

3 første Aar $\frac{1}{2}$ Million Kr. og i de følgende Aar 350,000 Kr. i det Viemed at holde Fred mellem de to Parter derovre. Vi maa da spørge: Er det, som vi skulle vaage over, virkelig det værdt, og hvorledes kunne Forholdene der udvikle sig? Spørgsmaalet om, hvorledes Fællesskaberets Stilling er, og hvad dermed staar i Forbindelse, bliver saa dog til Syvende og sidst det, som det bliver nødvendigt at faae drøftet, selv om vi kunne indbrønne at vi paa mange af disse Punkter maa gaa Erfaringens Vej. Altsaa, i disse Punkter staar jeg paa et fra Ministerens forskjel- ligt Standpunkt. Meget kan efter den aldeles foreløbige Forhandling her udsættes enten til nærmere Overveielse af det Udvalg, som kommer til at overveje Regjeringens Forslag, eller til senere Overveielse. Deri er jeg enig med den ærede Minister, og jeg har derfor ikke pointeret det mere, end det efter min Betragtning er nødvendigt for at holde det i frisk Minde og kræve en dybere- gaaende Undersøgelse, naar Tid og Leilighed kommer.

Daad nu Forslaget angaar, kan jeg ikke skjønne rettere, end at den ærede Minister dog i alt Fald noget modificerede; baade i Tone og Indhold, sit Indledningsforedrag iforgaars, hvor han bestemte betonede, at han kom her i Statsautoritetens Navn og egentlig ikke af Hensyn til Kolonialkassen. Det forekommer mig, at det kom frem her igjennem den ærede Ministers sidste Foredrag, at det egentlige Hensyn er det Hensyn til Kolonialkassen, der før var det sekundære. Thi Militær have de derovre, men de kunne ikke betale det, og derfor skulle vi hjælpe dem, og for at hjælpe dem skulle vi vedtage denne Lov. Vilde vi give Penge til Kolonialraadet, for at det kunde vedligeholde Militæret derovre; saa kunde det ogsaa ske paa den Maade, saaledes opfattede jeg den ærede Minister, og saaledes er ganske rigtig Stillingen. Statsoverhøjheden er ikke krænkert, de have deres Embedsmænd og Politii, men Kolonialkassen er for arm til at betale Politiet, og derfor skulle vi hjælpe. Det er den simple, nøgne Virkelighed. Vi behøve ikke at tale om at hævde Statsautoriteten, som om Nogen for Diebliffet tænker paa at krænke den, veed jeg ikke, men, i alt Fald ikke bliver krænkert, thi Alt gaar i Fred og Orden. Men saa spørge vi: Hvorfor skulle vi nu gjøre dette? Da der sidst var Tale om at hjælpe paa Kolonialkassen, var der Spørgsmaal om 600,000 Kr., som den skulde kunne laane ud til dem, der havde lidt ved Opstanden. Vi betænkte os derpaa. Men nu kommer man og forlanger langt Mere. Faktisk kræver man det i Kolonialkassens, ikke i Statsoverhøjhedens Navn, thi Kolonialraadene ere forpligtede til at hævde denne Del af Statshøjheden, og de have deres Institution dertil, hvis Bestaaenhed hidrører fra deres egen Beslutning. Jeg hørte ikke nogle iforgaars Forhandlingen herom imellem det ærede Medlem fra Veile Amts 3die Valg-

freds (Th. Nielsen) og Ministeren, men jeg forudsætter, at det er rigtigt, at den Beslutning, som blev endelig afgjort i 1877, blev fattet paa Forslag af Regjeringsautoriteten, Gubernøren i 1875. (Th. Nielsen: Ja.) Altsaa have de den Formation af deres Militær, som de selv have besluttet, og Ministeren har været saa venlig endogsaa at sende Forstærkning derover. Men nu forlanger man, uagtet Statsautoriteten er sikret, blot fordi Kolonialkassen er fattig, at medens vi for $\frac{1}{2}$ Aar siden negtede at bevilge 600,000 Kr. til Aaen efter en beklagelig Kalamitet, som, selv om den kunde have været forudsæet og undgaaet, ganske vist ramte saare Mange overordentligt haardt, efter at vi dengang, fordi vi ikke kunde indlade os med Kolonialkassen, havde negtet det Mindre, 600,000 Kr. een Gang for alle. — Skulle vi nu bevilege i 3 Aar $\frac{1}{2}$ Million Kr. om Aaret til den samme Kolonialkasse, — thi det er til den, det forlanges, — og derefter 4 pSt. Rente om Aaret af 8 eller nogettigere $8\frac{1}{4}$ Million Kr. Det vil interessere mig at se, hvilke Overveielser det høie Folketing vil kræve, hvilke Grunde det yderligere vil fordrø for at sluge denne Pille. Nu er Spørgsmaalet: Kan Kolonialkassen ikke opfylde sine Forpligtelser? Er det en vedvarende Tilstand, eller hvorlænge kunne vi vente, at det vil være saa? For Tiden siger man, at der er opstillet et Budget, efter hvilket det ikke lader til, at den vil kunne opfylde sine Forpligtelser i Diebliffet, medmindre den kan laane Penge; men kunne de ikke laane Penge? Man siger vel, at de ikke kunne laane Penge, men er det sikkert, at Kolonialraadet ikke kan laane Penge? Er den og dens Beboere saa forgjældet, at Kommunen St. Croix ikke paa Kommunens Autoritet efter Lovens Bydende kan laane Midler til Opfyldelsen af dens Forpligtelser efter Loven? Dette Spørgsmaal har jeg ikke hørt besvaret, og dertil er det, at den ærede Kommission ikke har givet os noget Bidrag. Er den ikke saaledes forgjældet, maa Kommunen kunne faae Midler til at opfylde sine Forpligtelser med, ved at den paa ligner Beboerne ved den fornødne Tilægsbevilling de til Dens Vedligeholdelse efter Loven nødvendige Afgifter. Ja, saaledes maa Andre gjøre, og saaledes bør de ogsaa gjøre. Nu siger man: Ja, men Planterne ere forarmede iforveien; lægges der nye Byrder paa dem, maa de forlade deres Eiendomme, og det rammer yderligere de Kapitalister, der have Penge staaende derovre. Jeg spørger imidlertid: Er det os, der have Forpligtelse til at tage Byrden paa os, fordi de Bedkommende blive forarmede, fordi de købe Eiendomme, hvoraf de ikke med deres øvrige Kapital kunne udrede de Byrder, de efter Lovgivningen skulle bære? Det er en Let Maade at komme fra sin Byrde paa, men saaledes behandle vi ikke vore egne Statsundersaatier. Til dem siger man: Du skal betale Skatter efter Landets Lovgivning, og kan Du ikke det, tage vi